

RODINA Z DOMU TIEŇOV

PRED MINULOSŤOU
NEUTEČIEŠ

LISA
JEWELLOVÁ

AUTORKA BESTSELLERA *RODINA V PODKROVÍ*

EDÍCIA
MIMO ZÁKONA

RODINA
Z DOMU
TIEŇOV

Z anglického originálu Lisa Jewell: THE FAMILY REMAINS,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Century, an imprint
of Penguin Random House UK, Londýn 2022,
preložila Zuzana Angelovičová.

Vyšlo vo Vydavateľstve TATRAN, Bratislava 2023 ako 5401. publikácia.

Vydanie I.

Prebal a väzbu spracoval podľa pôvodného návrhu Peter Zentko.

Zodpovedná redaktorka Zuzana Šulajová

Jazykové redaktorky Ivana Fábryová, Zlata Sršňová

Technický redaktor Peter Zentko

Sadzba AldoDesign, Bratislava

Vytlačil FINIDR, s.r.o., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

All rights reserved.

Copyright © Lisa Jewell 2022

Translation © Zuzana Angelovičová 2023

Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2023

ISBN 978-80-222-1451-3

RODINA Z DOMU TIEŇOV

PRED MINULOSŤOU
NEUTEČIEŠ

LISA
JEWELLOVÁ

TATRAN

Táto kniha je venovaná pamiatke
Steva Simmonsa

RODINY Z DOMU NA CHEYNE WALK 16

Lambovci

Henry Lamb starší a Martina Lambová

Henry Lamb mladší, ich syn, vystupuje aj pod menom

Phineas Thomson

Lucy Lambová, ich dcéra, bola vydatá za Michaela Rimmera,

matka Libby, Marca a Stelly

Libby Jonesová, dcéra Lucy, predtým sa volala Serenity

Lambová, vo vzťahu s novinárom Millerom Roecom

Thomsenovci

David Thomsen a Sally Thomsenová

Clemency Thomsenová, ich dcéra, teraz býva v Cornwalle

Phineas Thomsen, ich syn, volajú ho aj Finn Thomsen, teraz

býva v Botswane

Birdie Dunlopová-Eversová, hudobníčka

Justin Redding, Birdin priateľ

Prológ

jún 2019

Samuel

„Jason Mott?“

„Tu som.“

Pozerám na mladého muža, ktorý predom mnou stojí po kolená v blate na brehu rieky Temža. Má pieskové vlasy, ako záves mu visia okolo jemnej pehovej tváre. Má na sebe gumáky po kolená a kaki prešívanú vestu s vreckami. Obklopuje ho hlúčik zvedavcov. Schádzam za ním a pokúšam sa nestúpať do blata.

„Dobré ráno,“ pozdravím, „som detektív Samuel Owusu. Toto je Saffron Brownová z forenzného tímu.“ Vidím, ako sa Jason Mott snaží skryť, že ho nijako nenadchýna prítomnosť dvoch skutočných detektívov, ale nijako sa mu to nedarí. „Počúvam, že ste niečo našli. Mohli by ste nám rozpovedať, ako to bolo?“

Nedočkavo prikývne. „Samozrejme. Ako som vravel v telefóne, som sprievodca hľadania pokladov v blate, volá sa to *mud-larking*. Profesionálny sprievodca. Ráno som tu bol so skupinou a tento mladý,“ kývne na chlapca, ktorý vyzerá možno na dvanásť, „prehrabával blato a našiel toto vreco.“ Ukáže na čierne vreco na odpadky na neďalekých okruhliakoch. „Pri hľadaní pokladov je prvým pravidlom ničoho sa nedotýkať, ale toto pô-

sobilo, že ho tam len nedávno niekto položil, tak som to neriešil, veď nech ho otvorí.“

Hoci som nemal ani potuchy o pravidlách hľadania pokladov v blate, upokojujúco som pokývol chlapcovi a zdalo sa, že mu odľahlo.

„Neviem, ja nie som forenzný expert alebo čo...“ Jason Mott sa nervózne pousmial na Saffron a trochu sa aj začervenal, „ale zdalo sa mi, že to vyzerá, viete... ako ľudské ostatky.“

Opatrne prechádzam po okruhliakoch až k vrecu a pootvorím ho. Saffron ide za mnou a nakúka mi ponad plece. Najprv zbadáme ľudskú čeľusť. Obzriem sa na ňu, ona súhlasne prikývne. Natiahne si rukavice a rozbalí fóliu.

„Dobre,“ vstávam a otočím sa ku skupine stojacej na blatistom brehu. „Musíme vyprázdniť túto oblasť. Poprosím vás o spoluprácu.“

Nik sa nehýbe. Jason Mott sa po chvíli preberie a začne konať. Podarí sa mu odvieť všetkých hore na nábrežie, odkiaľ môžu ďalej zvedavo sledovať, čo sa deje. Vidím, že sa objavuje zopár smartfónov, a zvolám: „Poprosím vás nefilmovať. Toto je citlivá policajná záležitosť. Ďakujem.“

Smartfóny zmiznú.

Jason Mott sa zastaví v polovici schodov vedúcich na nábrežie a otočí sa: „Sú to...?“ začne nesmelo. „Sú to ľudské pozostatky?“

„Vyzerá to tak,“ odvetím. „Kým ich však nepreskúmame, nebudeme to vedieť naisto. Ďakujem za pomoc, pán Mott,“ prívětivo sa usmejem a dúfam, že tento signál pochopí, prestane sa vypytovať a odíde.

Saffron sa otočí späť ku kostiam. Po jednej ich vyberá z vreca a ukladá na rozprestretú fóliu.

„Sú malé, možno to bolo dieťa alebo malý dospelý.“

„Určite sú ľudské?“

„Jednoznačne.“

Počujem, že z nábrežia zase niekto volá. Jason Mott. S povzdý-

chom sa obzriem a počúvam, ako vykrikuje: „Tušíte, aké sú stare?“ kričí. „Viete to zistiť na prvý pohľad?“

Saffron sa na mňa sucho usmeje. Potom sa aj ona otočí k Jasonovi: „Netuším. Dajte svoje údaje policajtovi pri aute. Určite vám dáme vedieť.“

„Ďakujem. Veľmi pekne vám ďakujem. To je super.“

Saffron po chvíli vyťahuje z čierneho vreca malú lebku. Na plastovej fólii si ju obzerá z každej strany.

„Aha, pozri, vidíš? Fraktúra pozdĺž línie vlasov.“

Čupnem si k nej. Je tam. Pravdepodobná príčina smrti.

Zdvihnem pohľad a pozerám dolu riečnou plážou až k ohybu rieky – akoby vrah práve v tejto chvíli bežal preč a v ruke stále zvieral vražednú zbraň. Potom sa opäť zadívam na drobnú sivastú lebku a srdce mi naplní smútok a odhodlanie.

V tomto malom vreci plnom kostí sa skrýva celý svet.

Cítim, ako sa otvárajú dvere doň. Vchádzam.

PRVÁ ČASŤ

1

júl 2018

Rachel sa ešte rozospatá zadívala na obrazovku svojho mobilu. Volal niekto z Francúzska. Mobil jej vypadol z ruky. Natiahla sa poň a doširoka roztvorenými očami hypnotizovala vyzváňajúce číslo. Hoci bolo len sedem ráno, už sa ňou preháňal adrenalín.

Napokon hovor prijala. „Prosím.“

„*Bonjour*, dobré ráno. Pri telefóne detektívka Avril Loubetová z *Police Municipale* v Nice. Hovorím s pani Rachel Rimmerovou?“

„Áno,“ potvrdila, „to som ja“.

„Pani Rimmerová, obávam sa, že mám pre vás veľmi zlé správy. Ste sama?“

„Sama.“

„Máte niekoho, koho by ste si mohli k sebe zavolať?“

„Otca, áno, býva tu blízko. Len mi to povedzte.“

„Dobre teda. Obávam sa, že dnes ráno našla domáca vášho manžela Michaela Rimmera jeho telo v suteréne jeho domu v Antibes.“

Rachel sa prudko nahlas nadýchla. „Och, to nie!“

„Mrzí ma to, ale je to tak. Zdá sa, že ho pred niekoľkými dňami niekto zavraždil, má bodnú ranu. Mŕtvy je prinajmenšom od víkendu.“

Rachel sa vystrela a preložila si mobil k druhému uchu. „A viete už, kto to urobil alebo prečo?“

„Miesto činu stále vyšetrujú policajti a technici. Nájdeme všetky dôkazy, ktoré tam sú. Zdá sa však, že pán Rimmer nemal zapnuté bezpečnostné kamery a zadné dvere boli odomknuté. Veľmi ma to mrzí, teraz vám neviem povedať nič viac, pani Rimmerová. Je mi ľúto.“

Rachel zložila a telefón jej spadol do lona.

Chvíľu bezprizorne pozerala na okno, cez žalúzie prenikali dnu lúče letného slnka. Sťažka si vzdychla. Potom si založila masku na spanie, obrátila sa na bok a znova zaspala.

2

jún 2019

Som Henry Lamb. Mám štyridsaťdva rokov. Bývam v najlepšom byte v bloku luxusných art deco bytov blízko Harley Street. Ako viem, že je najlepší? Od vrátnika. Keď mi hore vynáša nejaký balík – nemusí to robiť, ale je zvedavý –, nakúka mi cez plece, a keď zahliadne interiér, rozžiaria sa mu oči. Využil som služby dizajnéra. Mám vycibrený vkus, ale jednoducho neviem, ako poskladať krásne veci tak, aby vytvárali vizuálnu harmóniu. Nie, vizuálna harmónia vôbec nie je moja silná stránka. To nič. Som dobrý v mnohých iných veciach.

V súčasnosti, hm, mierne povedané, nebývam sám. Kým neprišli, myslel som si, že som osamelý. Vracal som sa do dokonalého, luxusne prerobeného bytu a k namosúrenej perzskej mačke. Ach, koľkokrát som si len pomyslel, že by bolo pekné mať niekoho, s kým by som sa porozprával o tom, aký som mal deň. Že by bolo milé, keby mi v kuchyni niekto práve pripravoval chutné jedlo a otváral fľašu niečoho chladeného alebo, ešte lepšie, mi niečo namiešal v koktailovom pohári. Veľmi dlho som sa lutoval. Ale už rok mám hostí – sestru Lucy a jej dve deti – a nikdy, nikdy nie som sám.

V mojej kuchyni sú ustavične nejakí ľudia, ale nemiešajú mi koktaily ani nelúpu ustrice. Nepýtajú sa ma, aký som mal deň,